

LLIURAMENT DE LA MEDALLA D'ARGENT DE LA FONDATION DU MÉRITE EUROPÉEN A LA SRA. MERCÈ PÀNIKER

Palau del Parlament, 19 de novembre de 2007

La senyora Pàniker em preguntava si contesto, i jo, més que contestar unes paraules sàvies, i abans de donar pas a la coral Jesús i Maria, sí que m'agradaria dir alguna cosa, començant, evidentment, per felicitar de tot cor i amb tota solemnitat la senyora Mercè Pàniker per aquesta medalla d'argent, aquest merescut reconeixement amb què avui ha estat distingida i que ens ha fet, a més, l'honor de poder-lo fer en aquesta casa.

Jo crec que la millor manera de contestar és, justament, compartir amb tots vostès una breu reflexió vinculada amb aquest premi, en relació amb la senyora Mercè Pàniker i amb aquesta idea d'Europa.

Tot i que l'estructura d'organització i funcionament de la Unió Europea, el que s'anomena la "lògica de la Unió Europea", no ho acaba de reconèixer, ni ho acaba d'assumir, tant el projecte europeu com la mateixa realitat d'Europa van més enllà de la suma d'estats que la componen. I això, en part, és allò que abans vostè em suggeria.

Europa és avui una gran xarxa de pobles, de nacions, de persones. Una xarxa complexa i plural teixida de moltes realitats que de vegades escapen dels límits administratius dels estats i de les seves prioritats. El projecte europeu, per tant, s'impulsa des de les institucions i els organismes de la pròpia Unió Europea, des dels estats, però també des de les nacions, com Catalunya, des d'on incidim en el valor de la proximitat en els processos polítics, i en el valor creixent de la identitat en el món globalitzat dels nostres temps.

Per tant, els governs, les institucions impulsem i intentem construir realitats, però qui les acaba fent, o no, possibles són les persones.

Dit d'una altra manera, segons els científics socials, perquè les polítiques públiques i les lleis puguin tenir èxit en els seus objectius, han de ser assumides per la ciutadania; la societat, d'alguna manera, les ha de fer seves.

I aquest és fins ara el punt dèbil del projecte europeu. S'ha avançat en el que podríem dir una Europa administrativa, també en l'econòmica, en la monetària, però fins ara no s'ha aconseguit fer el mateix amb l'Europa social. El projecte europeu continua allunyat, en certa manera, de la realitat de les seves ciutadanes i els seus ciutadans.

I necessita aquest pas endavant, necessita ser també l'Europa de les persones, necessita incorporar el component humà, donar-li vida, perquè Europa, com els països, no es pot construir només des de dalt, des dels governs i les institucions. Necessita escoltar més que mai fins ara la veu de la seva societat, la veu de les persones. Necessita retrobar el seu rostre humà.

Quan pensem en Europa, no ens ha de venir al cap la imatge d'institucions polítiques, sinó de persones. No ens han de venir al cap reglaments burocràtics, sinó exemples humans. I no hi ha millor exemple humà, parlant d'Europa, que el de la Mercè Pàniker...

Perquè el fet de normalitzar la presència de la dona en llocs directius, en llocs de presa de decisions, pot anar acompanyat de polítiques, normes i lleis, però si es fa realitat, si s'aconsegueix avançar, és gràcies a la feina i a la constància de persones com ella.

Els grans reptes col·lectius –i els drets de la dona ho és– necessiten, per sobre de tot, voluntat. Voluntat de tirar endavant els reptes i actuar seguint aquesta voluntat, amb constància, amb fermesa. I la senyora Mercè Pàniker, hi insisteixo, n'és un exemple.

Ella ha destacat en el seu suport, en el seu compromís per normalitzar aquest paper de la dona, amb l'afegit d'instar a fer-ho sense renunciar a la seva identitat. És a dir, fer-ho no pas "masculinitzant-se", adoptant les actituds i la visió denominadora existent, sinó aportant precisament el valor afegit de la visió i les actituds de la dona, avui indispensables en el món en què vivim.

En certa manera, el mateix que ella, en el seu camp, predica fa anys en països emergents: no limitar-se a copiar els ja desenvolupats, sinó aportar a aquest món global la seva identitat, que avui dia és valor afegit, ja sigui en l'àmbit productiu, en el comerç, en la cultura, en el turisme, i podríem posar molts més exemples.

Fet i fet, comparteixo amb la senyora Mercè Pàniker, en certa manera, el mateix discurs de fons, aquest mateix discurs que, com a president del Parlament, expresso, per exemple, en espais de diàleg europeus: la voluntat de participar i d'impulsar projectes comuns sense renunciar a la pròpia identitat; al contrari, entenent i defensant el valor de la pròpia identitat com la nostra aportació a la resta del món, fugint sempre d'imposicions, demanant participar, junts, des de la pròpia identitat, amb plena normalitat.

Penso que aquest és el camí que ha de seguir l'Europa del segle XXI, una Europa plural, diversa, amb rostres humans que ens guien amb el seu exemple, com la senyora Mercè Pàniker.

Gràcies, pel seu compromís; gràcies, pel seu exemple.